

Sygn. akt II AKa 99/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Maria Mroziak-Sztykiel

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski (spr.)

SO (del.) – Małgorzata Janicz

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2015 r.

sprawy z wniosku B. G.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt VIII Ko 87/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację pełnomocnika wnioskodawcy za oczywiście bezzasadną;

wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. – Kancelaria Adwokacka w W. 147,60 zł w tym 23% VAT z tytułu zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. (sygn. akt VIII Ko 87/13) **oddalił wniosek B. G. o odszkodowanie i zadośćuczynienie** za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie

II K 183/08 Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia.

Apelację od tego wyroku wniosła pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 522 § 4 k.p.k.

poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie wyklucza możliwość ubiegania się o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w niniejszej sprawie, tj. że „zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania (w okresie

7 listopada 2006 r. - 9 lutego 2007 r. - przypis własny) na poczet kary pozbawienia wolności w innej sprawie, automatycznie zniwelowało skutki stosowanego tego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym”.

Podniosła w uzasadnieniu, iż wchodząca w życie w dniu 1 lipca 2015 r. nowelizacja Kodeksu postępowania karnego odchodzi, w ślad za orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, od stanowiska, iż zaliczenie aresztu na poczet kar w innej sprawie eliminuje możliwość ubiegania się o odszkodowanie lub zadośćuczynienie za to tymczasowe aresztowanie.

W konkluzji wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części, tj. w pkt. I poprzez uwzględnienie wniosku B. G. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz - tytułem odszkodowania kwoty: 1.200 PLN (tysiąc dwieście złotych) oraz - tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 50.000 PLN (pięćdziesiąt tysięcy złotych), ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna i to w stopniu określonym w art. 457 § 2 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy oddalając wniosek B. G. uczynił to po przeanalizowaniu: okoliczności związanych ze stosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania w okresie od 7 listopada 2006 r. do dnia 9 lutego 2007 r., treści wyroku zapadłego w sprawie, do której stosowany był ten środek zapobiegawczy i decyzji podjętych (przez dwa zresztą Sądy) o zaliczeniu powyższego okresu na poczet orzeczonych wobec wnioskodawcy kar. Rozstrzygnięcie oparł na obowiązujących przepisach i ugruntowanym w tej kwestii orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Argumentacja przywołana w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy odnosząca się do uchwalonych już zmian w prawie karnym, które jednak zaczną obowiązywać z dniem 1 lipca 2015 r. oraz orzeczeniem zapadłym w Europejskim Trybunale Praw Człowiek w maju 2011 r. nie może być skuteczna w przedmiotowej sprawie.

Pomijając zasadność dochodzonych przez wnioskodawcę kwot z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia, która w świetle ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy może również budzić zastrzeżenia i wątpliwości, należy zwrócić uwagę na kwestię następującej natury.

Przyjęte w znowelizowanej (lecz nadal nie mającej mocy obowiązującej) ustawie rozwiązanie, wsparte nawet niezbyt odległym w czasie orzeczeniem ETPC przełamuje dotychczasowy kierunek orzecznictwa w polskiej judykaturze. Nie podważając słuszności nowych rozwiązań prawnych oraz orzecznictwa europejskiego organu sądowego zasadniczą wątpliwość budzi możliwość interpretacji obowiązującego prawa w duchu rozwiązania de lege ferenda, a tym bardziej w odniesieniu do sankcji stosowanej do wnioskodawcy przed wielu laty.

Zważywszy na okoliczności towarzyszące przedmiotowej sprawie, a mianowicie obowiązujące nadal uregulowanie prawne, zaliczenie okresu stosowania środka zapobiegawczego na poczet kary orzeczonej w innym postępowaniu (pomijając błędne uczynienie tego w odniesieniu do wyroków w dwóch różnych sprawach), a nadto wątpliwości co do zasadności roszczenia odszkodowawczego (dot. samochodu) a także rozmiaru zadośćuczynienia z tytułu krzywdy (brak istotnych przesłanek co do jej faktycznego wystąpienia) – rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego uznać należy za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku, zasądzając jednocześnie na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy występującego w postępowaniu odwoławczym z urzędu należne honorarium, zaś wydatkami związanymi z tym etapem postępowania obciążając Skarb Państwa.